

Presidenciables en capella

Francisco Camps i Jorge Alarte, que 'a priori' es disputaran la presidència de la Generalitat Valenciana el maig vinent, esperen ser confirmats com a candidats oficials al setembre. Ni l'un ni l'altre no les tenen totes, però.

Un embaràs. Aquest és el temps que resta per als comicis valencians del 29 de maig del 2011. Com en qualsevol gestació, però, és condició indispensable que l'espermatozoide fecunde l'òvul. En aquest cas calen dos aspirants a la victòria electoral, cosa que encara no hi ha. Ni el popular Francisco Camps, que vol renovar el càrrec, ni tampoc el socialista Jorge Alarte, que aspira a destronar-lo, no han estat proclamats candidats fins ara.

Els motius són diferents, així sí. Mentre Camps arrossega la seua creu *gürteliana* particular, Alarte ha estat incapaç de ser percebut com una alternativa i, pitjor encara, tampoc no ha aconseguit suscitar prou consens al si del PSPV-PSOE. Mariano Rajoy allarga els terminis d'exaltació de candidats autonòmics –tot i que Camps va voler que la fita s'esdevinguera abans de vacances–, alhora que Joaquim Puig, alcalde de Morella (Ports), diputat autonòmic i rival d'Alarte a l'11è congrés del PSPV, rumia la possibilitat de presentar-se a unes hipotètiques eleccions primàries.

Amb tot, els terminis s'esgoten i les solucions són a la cantonada. La del PP, al setembre, segons que va assegurar Rajoy el mes passat. Els únics dubtes del partit de la gavina rau en al País Valencià

GENERALITAT VALENCIANA

Francisco Camps i el president gallec, Alberto Núñez-Feijóo, durant l'últim tram del camí de Sant Jaume, el 6 d'agost passat. El cap del Consell va completar divuit quilòmetres de la ruta jacobea.

–per culpa del *cas Gürtel*– i a Astúries, on l'aznarisme ha mirat de situar com a candidat l'ex-vice-president espanyol Francisco Álvarez-Cascos, per bé que ja ha quedat clar que no hi optarà. L'altre possible focus de discussió és Navarra, on els populars no es presenten amb la UPN, com era tradició; Santiago Cervera, diputat al Congrés, té totes les paperetes de ser-hi la cara visible.

Rajoy ha volgut guanyar temps i que la primera quinzena de setembre hi haja alguna notícia al voltant del futur judicial que espera a Camps. Si José Flors, jutge instructor del *cas dels vestits* al Tribunal Superior valencià, dictamina que la defensa del president és inconsistent i no en garanteix la innocència, prompte podria fixar la data per al judici amb tribunal popular a què hauria de sotmetre's un Camps que el 3 d'agost va respirar alleujat en veure com Pablo Crespo, número dos de la trama corrupta i ex-

secretari d'organització del PP gallec, l'exculpava en seu judicial de l'afer dels vestits. Aquesta era una de les cartes que amagava Camps per tal d'escapolir-se'n, del judici en qüestió.

Abans no arribi el plàcet de Rajoy o l'absolució de la justícia, el president valencià ha rebut el perdó diví en completar els dos darrers trams del camí de Sant Jaume, trajecte que va efectuar el 5 i el 6 d'agost –amb vestit, però sense corbata– acompanyat del vice-president tercer del Consell, Juan Cotino, i del titular d'Obres Públiques, Mario Flores. Durant la darrera jornada també va rebre el suport entusiasta d'un Alberto Núñez Feijóo que ara fa un any i mig ni tan sols somniava un panorama tan idíl·lic. És el president gallec, i no Camps, l'ull dret de Rajoy; és ell, i no Camps, el baró més respectat al PP. És Camps qui pidola una imatge amb Feijóo, i no a l'inrevés.

L'amic de joventut de Camps i ara

Alarte i Blanco, durant un recés de l'escola municipal del PSPV-PSOE, a València el juliol passat. El ministre espanyol de Foment és el gran valedor del secretari general del PSPV-PSOE; tots dos, de fet, són força distanciats de la benidormera Leire Pajín, número 3 del PSOE.

PSPV/PSOE

home seu a Madrid, Esteban González Pons, tampoc no ha deixat passar el temps. Com a vice-secretari de comunicació del PP estatal que és, ha aprofitat els dies en què ha estat la veu més autoritzada de la formació per donar auxili al president valencià. Des de Menorca, el 9 d'agost observava que Camps és "el candidat natural a València", i també que "la direcció nacional mai no l'ha posat en dubte". Una manera com qualsevol altra de llançar pilotes fora. Joc expeditiu, en diuen al futbol.

En realitat, el demà de Camps és un signe d'interrogació enorme, tan gran com el sumari *Gürtel*, que no sols recull els probables obsequis a Camps i companyia, sinó també possibles adjudicacions irregulars de la Generalitat a la trama en tot d'actes públics –amb motiu de la visita papal del 2006, per exemple– i un finançament sospitós del PPCV.

Primàries al PSPV? La idea plana pels caps lermistes des del migdia del 27 de setembre del 2008, quan Jorge Alarte va ser escollit, per només una vintena de vots, nou secretari general del PSPV-PSOE. Fet i fet, el tàndem conformat per Joaquim Puig i Francesc Romeu ja s'havia repartit els papers en cas de derrotar

Alarte, que comptava amb el suport de la direcció federal: Puig seria el secretari general, i el jove Romeu, candidat a la Generalitat. Una "aliança de generacions" avortada pels delegats i pel vice-secretari federal, José Blanco, qui des de la trona del Palau de Congressos de València instà Puig a deixar-se estar d'embolics interns. Les setmanes prèvies, tant Blanco com la secretària d'organització, Leire Pajín, havien fet mans i mànigues per persuadir Puig que valia més deixar el camí expedit a Alarte i evitar un congrés de confrontació.

Durant els dos anys que Alarte és a punt de complir com a secretari, Puig ha mantingut un silenci curós. A Romeu, més bel·ligerant i que avisà que aspiraria a liderar el partit a la ciutat de València, Blanco va endur-se'l al Ministeri de Foment, com a director d'Innovació i Accessibilitat de Renfe. Paral·lelament, però, naixia i creixia el desencís de Pajín amb Alarte, que van tenir una topada seriosa amb motiu de la moció de censura de Benidorm, a què la mare de Pajín va donar suport.

Pajín, que al precongrés havia animat els alcaldes d'Elx i Saix –Alejandro Soler i Ana Barceló– a presentar la candidatura a la secretaria general, va defensar com a últim recurs la via Alarte, ni que fora

per a trencar l'ordre establert al PSPV de feia anys. Ara, en canvi, se sent més propera a Puig –amb qui ha intimat– que no al líder nacional. Encoratjat pels pèsims resultats que les enquestes preveuen per als socialistes al País Valencià, Puig va començar vacances deixant surar un altre interrogant de volada sobre la política valenciana: va dir que durant l'agost maduraria la idea de concórrer o no a unes eleccions primàries que tindrien lloc, si n'hi havia, abans del novembre. "A l'11è congrés ja vaig dir que hi havia dos processos diferents, el de l'elecció de secretari general i el de candidat a la Generalitat", ha afirmat Puig, que a hores d'ara encara rumia què fer. Si el setembre del 2008 va rebre el suport del 47% dels delegats, l'atonía que caracteritza el partit podria fer que ara la truita es capgirara, sobretot per simpatia amb el cas madrileny, on la direcció federal ha forçat un procés de primàries que impulse Trinidad Jiménez en lloc de Tomás Gómez. Ara bé, en aquests 23 mesos Alarte ha trepitjat tot el país –agrupacions socialistes incloses–, un temps en què ha guanyat noves complicitats. La solució d'aquest segon enigma, al comitè nacional de dis-sabte 4 de setembre.

Víctor Maceda